

Jernej Pikel

20. 11. 1933 - 28. 12. 1992

Malo je ljudi, ki tako intenzivno, tako nepreklicno zapišejo svoje življenje radiu. Radiu kot novemu mediju besede. Kajti na začetku je vendarle bila beseda. In tej besedi, njenemu neusahljivemu čaru, njeni iskrenosti in neponovljivosti, tej visoki pesmi večnih povezav med ljudmi si dal svoje življenje in svoj smisel. Beseda Ti je bila svetinja, ko si jo oblikoval s skrajno poklicno natančnostjo in zavzetostjo kot

napovedovalec nešteti oddaj in bralec najzahtevnejših strokovnih in umetniških besedil; ko si z razprtostjo v svet in človeka govoril znancem, prijateljem in dragim za svojimi omizji, ko si jo v samotnih tišinah božal s svojo poezijo. Beseda je bila petošolska gimnazijska ljubezen, ki Ti je ob materinih knjigah razkrivala človeškega duha in življenje, ki Te je kot nestrpno zahtevna ljubica v vihravi mladosti odtrgala

medicini, Tvoji drugi ljubezni, in Te popeljala v čarobni svet glasu, medija, lepote; ki Te je kot zvesta družica objemala na poti k siloviti priljubljenosti in markantni medijski osebnosti minulih desetletij. In bila je blaga, prisrčna prijateljica Tvojih zadnjih besedil, zadnjih iskrivih in poglobljenih pogovorov, s katerimi si se poslavljaj in poslovil od III. radijskega programa. Bila je tako hlastna, da ji sme slediti samo popolna in večna tišina. Brez Tvoje ljube glasbe, ki je mati melodičnosti besede, brez hrupno razkošnega glasu, ki je očetovsko spremljal Tvoje boje za pravičnost in doslednost, brez široke, zvočne prijaznosti za prijatelje, kadarkoli so pričakovali Tvoje človeške tolažbe.

Dragi žalujoči, umrl je človek, ki je po svoje zaznamoval naš čas medijske kulture. Umrl je deseti brat slovenske medijske besede.

Za njim ostaja tišina. In rojevajo se nove besede. Besede spomina.

Ob žari, 4. januarja 1993